

10. AUTENTICKÝ ŽIVOT

V dnešní postmoderní společnosti je třeba se orientovat ne jen proto, abychom v ní lépe reagovali při setkání s lidmi a ne jen proto, aby se i církev uměla novým způsobem poučit ze své vlastní historie, ale také proto, abychom lépe porozuměli Písmu, které zdaleka ještě nevydalo všechna svá tajemství. S tím, co dnes nazýváme postmodernou, má Bible společného právě to, že také žádá okamžitý emocionální prožitek, avšak pouze v Duchu svatém. Právě tehdy začíná být více nadčasově autentická než tradičně historická.

HŘÍCHEM jsme ne jen něco získali, čeho se teď nutně potřebujeme zbavit, ale především jsme jako lidstvo HŘÍCHEM o něco přišli, něco, co tu bylo dříve než HŘÍCH, co si už nikdo neuvědomuje a co zdánlivě nikomu nechybí.

Spolu s autenticky přímým životem s Bohem a vnímáním Boha samotného jsme ztratili svou původní způsobilost k proměně v nebeštana.

Ne, že by to dnes vůbec nikdo v církvi nevěděl, ale o ztracené proměně v nebeštana se všeobecně v církvích neučí a ani se světu nehlásá. Jde o způsobilost k něčemu, co daleko více než s morálkou souvisí s biologií (organičností), tedy s fenoménem „ŽIVOT“.

Život jako fenomén

„ŽIVOT“ jako jev se nedá nijak přírodovědně (lékařsky) definovat. Lékařská věda prý umí dostatečně detailně zmapovat smrt, ví celkem přesně jak probíhá, kdy a za jakých okolností nastává tzv. „klinická smrt“ a kdy úplná. Ví relativně přesně, co v těle odchází jako první a co poslední. Vousy prý rostou ještě několik hodin po smrti člověka, než jim to také „dojde“. Co je ale „ŽIVOT“ sám, se prý vůbec definovat nedá.

ŽIVOT se jeví jako normální stav věcí, smrt jako jejich přerušení. Pojem „ŽIVOT“ má však i svou časovou konotaci. V prostoru (hmotně) se ŽIVOT projevuje spíše jako „živost“ těla (buněk), v čase (nehmotně) spíše jako „žití“, čili autentické prožívání. Když někdo mluví o svém životě: „Můj život stojí pod psa!“ apod., má na mysli daleko spíše své prožívání v čase, než míru živosti buněk svého těla. I když je Bůh původcem obojího: Duch svatý také jako zvláštní světlo nebo „duchovní částice“ oživuje naše smrtelná těla, vždyť **žit** můžeme jenom tehdy, jsme-li **živí**, ale naše **přežívání v čase** se všeobecně jeví jako duchovnějším rozměr, než je jen **živost buněk** našeho těla, neboť se týká našeho jednání a vztahů. Jen v nich se dopouštíme morálních hříchů, které jsou pak příčinou duchovní smrti. Jediným hříchem proti tělu je smilstvo, ostatní hříchy jsou už ve sféře „žití“:

Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. 1Kor 6:18

Postmoderní sebeprožívání

Současná postmoderní mládež se soustřeďuje právě na tuto oblast „prožívání“, s důrazem na intenzitu emocionálních prožitků. Stále a čím dál více se přiklání spíše k autenticitě ŽIVOTA v aktuální přítomnosti, než k nabízeným „iluzím“ různých myšlenkových systémů z doby moderní a klasické. Pro současného postmoderního člověka je pravda pouze to, co může nazvat jako „opravdově prožitou událost“, než to, co je pouhým obrazem, nebo výrokem o jiné, často jen vysněné nebo vymyšlené skutečnosti. V postmoderně je pravda to, co se nám stane a ne to, o čem se nás někdo snaží přesvědčit. To je opravdu posun.

Dnes už je neúčinné hlásat evangelium jako tézi proti antitézi, ale spíše jako svědectví o tom, co se nám STALO. Nám se v životě STAL Kristus a odehrálo se to tak a tak.

Nebot' Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Jan 1:17

V Bibli stejně jako v postmoderním myšlení **se pravda autenticky děje**. Jsme svědkové toho, co se nám stalo i když v křesťanství dál platí i ta téze a antitéze. Je tu stále Kristus a jeho odpůrce antikrist, je tu také svatost a HRÍCH, světlo a tma a také ŽIVOT a smrt.

Postmoderna v umění

Podobně i v umění se postmoderna již zcela zřekla moderního nároku na avantgardnost, která uštvala sama sebe opřekotným překračováním svých vlastních mezí ve zrychlující se honbě za budoucností, neboť neustále chtěla být něčím, čím ještě včera nebyla.

Postmoderní umění se naopak snaží o autentické zpřítomnění a prožitek všeho, co je k mání. Také dějiny klasického i moderního umění jsou zdrojem nových dialogů, dokonce i těch, které jsou již zapomenuty a zneuznané. Hodnotou je i epigonství (napodobování).

Napodobování Pabla Picassa by moderní kritika odmítla pro nedostatek tvůrčí invence, naopak postmoderna dnes v téže snaze vidí důvtipné navazování nových nečekaných dialogů. Svou současnost chápou postmoderní umělci jako zpřítomněnou budoucnost všech minulostí v pozitivním i negativním slova smyslu. Někdy jako novou naději, jindy jako krizi a rozvaliny modernosti. Všechno se ale dnes zpřítomňuje, vše minulé i budoucí se střetává ve žhavé autentické současnosti.

Utopické **iluze** avandgardy jsou dnes nahrazovány **rituálem** autentických událostí.

Celá postmoderní společnost se programově vzdává všech utopických vizí nabízených různými filosofickými, ideologickými, nebo i náboženskými systémy minulosti.

Minulost zklamala současného postmoderního člověka ve všech nabídkách lepších budoucností, které již dávno měly nastat.

Člověk si teď sám začíná vytvářet své vlastní novodobé kultury a rituály soustředěné převážně na aktuální všezpřítomnění života bez přetvářek, ovšem jen v klipovitě nahodilých vztazích a bezprostředních emocionálních prožitcích.

Postmoderní doba tedy není nikterak uzavřena nadpřirozeným jevům (post-sekularismus). Je to velká výzva pro církve, aby i ona lépe prezentovala Krista jako autenticky živého a prokazatelně „technicky funkčního“ v lidských životech v přítomnosti tady a teď.

V Kristu jistě nejde jen o přítomnost

Zde je dlužno dodat, že pro křesťanství to neznamena, že by se teď mělo vzdát svých nadějí a prorockých vizí pro budoucnost inspirovaných Písmem a Duchem svatým. Bůh zaopatřuje každou oblast lidského vědomí i prožívání, jak naše aktuální žití v přítomnosti, tak i náš pozitivní vztah k minulosti i k budoucnosti. Z minulosti si připomínáme to, co pro nás Bůh vykonal v Pánu Ježíši Kristu na kříži na Golgotě, podobně jako si židovský národ měl připomínat to, co pro něj Bůh vykonal v Egyptě při průchodu mořem.

Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a dívech, jež konal. **Žalm 78:4**

I ze své vlastní minulosti čerpáme zkušenosti a poučení. S důvěrou však také hledíme vstříc budoucnosti, ve které zas očekáváme druhý příchod Pána Ježíše Krista, který podle Písma přinese spravedlivý řád a mír pro celou planetu ZEMI, tak jako izraelský lid s nadějí hleděl vstříc budoucnosti při putování pouští do zaslíbené země.

Čím tedy může koncepce první věty Bible přispět k tomu, abychom lépe prezentovali živého Krista v současné době na této ZEMI a také abychom sami lépe porozuměli tomu, co je to **žít život Ježíše Krista**? Je třeba si znovu lépe uvědomit svou duchovní identitu v základní orientaci první věty Bible ve vztahu NEBE – ZEMĚ.

Co je identitou křesťana? Jsou křesťané jen pozemšťané, kteří se od ostatních liší pouze tím, že mají v kapse „abonmá“ do NEBE (něco jako předplatné, čili „volňáska“ ke spasení v pevné víře, že tato vstupenka platí, neboť je smluvně zpečetěna krví Golgoty a jejich

vyznáním víry) a nebo jsou pravými křesťany jen ti lidé, kteří za svou vnitřní identitu přijali občanství v NEBI, ale zůstávají tady na ZEMI ještě z nějakých „tajných“ důvodů? Obojí je pravda a obojí je Bohem potvrzováno jako platné a biblické. Mám ale za to, že nastává doba, kdy se začne rozdílnost mezi těmito dvěma přístupy prohlubovat a jevit stále odlišněji, jako se to podobně stalo již před pěti sty lety za Martina Luthera vůči tehdejšímu učení církve.

Tehdy šlo ovšem o jinou věc. Bůh skrze Luthera konečně po 1500 letech oživil biblickou pravdu, že spasení není ze skutků, ale z milosti. Bůh má jistě tuto milost i pro ty křesťany, kteří zůstávají dál v neúplném poznání toho, co všechno nám Bible v součinnosti s Kristem poskytuje a stále ještě i dnes se chtějí Bohu zalíbit svou vlastní snahou a svými „dobrymi“ skutky a všechna ta slova v Písmu o Boží milosti zřejmě umisťují až do „zásvětna“ před Boží soud. O jistotě spasení ale mluví i Písmo:

V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.
1Jan 4:17

Tři polohy duchovní identity

Začínají se rýsovat vedle sebe tři odlišné přístupy k Písmu a podle toho také tři odlišné skupiny křesťanů. Mám za to, že žádné z těchto tří skupin Bůh neupírá podíl na spasení:

ŽIVOT v činění dobrých skutků,

ŽIVOT pod milostí v jistotě spasení a

ŽIVOT v plné identitě Kristově a činění nových skutků, které připravil Bůh.

První skupina žije spíše z minulosti a nedělá žádný rozdíl mezi Starým a Novým zákonem Písma. Tato skupina ponechává svět v mylné představě, že křesťané jsou svým Bohem vedeni pouze k tomu, aby dodržovali Desatero Božích přikázání ze Starého zákona v dobré naději, že podle toho pak budou souzeni u Božího soudu a omilostněni. Nic víc.

V kulturní veřejnosti světa tato mylná představa převládá stále ještě 500 let po Lutherovi, který již tento názor zrušil. (Současný papež František mu již dává za pravdu.)

Mnozí z dnešních křesťanů jsou tak spojeni s představou nutnosti činění dobrých skutků kvůli spasení, že si programově zakazují přijmout jistotu spasení skrze smlouvu s Kristem a vše ponechávají na Boží milosti až u nebeského soudu. Bůh jistě ve svém milosrdenství nezavrhuje ani tuto skupinu křesťanů a svou žehnající rukou potvrzuje skutky charitativní služby, které tato skupina obětavě vykonává.

Druhou skupinu tvoří tzv. znovuzrození křesťané, kteří porozuměli smluvní povaze Božího království a skrze akt smlouvy s Kristem přijali dar milosti, přinášející jistotu spasení skrze nové narození z Ducha svatého. Je to dar z milosti proto, protože je zcela zadarmo, bez zásluh a bez skutků podle Desatera, pouze na základě víry v Krista. Bůh tuto víru potvrzuje svým darem autenticky prožívané „první lásky“ a dalšími dary Ducha svatého.

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. **Řím. 5:5**

Ale i této druhé skupině se po 500 letech po Luterovi může snadno stát, že zleniví, buď se vrátí znovu pod zákon i když stále vyznává, že žije pod milostí, nebo ulpí na některých atributech **milosti** a na duchovních darech bez přímého spojení s osobou Ježíše Krista a tak je začne uctívat jako by šlo o Boha samotného. Může to být třeba zákonický nárok na každodenní modlitbu, nebo čtení Bible, může to být víra v nadpřirozenou moc Písma při vyznávání vybraných veršů z Bible bez vztahu a souvislostí, může to být i naléhavý apel na každodenní evangelizaci a osobní svědectví nevěřícím, zbožštěná může být i sama **milost** v přehnaném postoji, že vlastně už nemusíme dělat vůbec nic, protože jsme pod milostí a ne pod zákonem. Milost může být i snadno zneužita proti slabším v církvi.

Někteří křesťané v této druhé skupině si totiž tak navykli na Boží milost, že vidí v Bohu už jen zaopatřovatele svých pozemských potřeb a i když tyto potřeby nemusí být zrovna sebestředně sobecké a požitkářské, osobní Boží vůli pro svůj život již nehledají. Vidí ji pouze v tom, aby se starali a věrně modlili za sebe i za členy a potřeby své rodiny a při tom si hlídali aby o své abonomá ke spasení nepřišli nějakým smrtelným hříchem. Bůh ve svém milosrdenství trpělivě vyslýchá a rád plní i tyto pozemsky zaopatřovací modlitby, ale není to zdaleka všechno, co našemu životu Bible poskytuje a Duch svatý nabízí.

Podobně jako první skupina odkládá slova o milosti a jistotě spasení až na chvíli po smrti před Boží soud, tak i u této druhé skupiny křesťanů zůstává několik věcí z Písma, které sice zahrnují do oblasti své víry, ale aktuálně ve svém životě aplikovat nedovedou. Jsou to právě věci týkající se paradoxů autentického ŽIVOTA v Kristu.

Život v Kristu je život v paradoxech

O těchto paradoxech (zdánlivých protimluvech) vypovídá celá řada veršů z Písma:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal. 2:20

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol. 3:3

„Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“

Mat 10:39

V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.

Jan 14:20

Jak poznáme, že je Kristus v nás? Tím, že začneme rozumět biblickým paradoxům. Ty jsou dobrým ukazatelem, že se náš život dostává do nadpřirozených (nebeských) rovin. Nejmarkantnějším paradoxem Bible je např. láska k nepřátelům.

Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,

Mat 5:44

...

Již existuje třetí skupina křesťanů, která začala brát tato slova vážněji a uvědomila si, že nestačí žít jen vírou pro Ježíše pod jeho milostí, ale je třeba žít autenticky přímo v něm a zároveň jeho nechat žít a jednat skrze sebe. Nestačí tedy jen uvěřit těmto veršům, že jsou pravda, a že snad platí i o mně někde v NEBI, to by zas bylo jen plané náboženství. Je třeba tyto verše začít také aktuálně aplikovat ve svém životě. Ne jim jenom věřit a nic víc.

Jak ale začít ŽÍT svou vlastní smrt, nebo jak zemřít sám sobě, když stále žiju?

To jsou samé paradoxy života – zdánlivé protimluvy. To co máme my udělat, nemůže být tedy nic jiného než zase nějaký paradox. Je třeba skončit se svým výkonem a snahou to zvládnout sám a vyklidit prostor Kristovu Duchu, kterého Bůh poslal do našeho nitra a podřídit mu celý svůj ŽIVOT. Duch svatý oživuje naši „život“ a také vede naše „žití“.

To úplně stačí, ale snadné to zas není tak, jak se to řekne.

ŽIVOT v Kristu se vůči světu jeví jako život v samých paradoxech kvůli tomu, že se týká již ryze nadpřirozených (nebeských) věcí a proto také je jim velice těžké, ba často nemožné porozumět běžným světským (pozemským) způsobem.

Již zmíněný Boží nárok, abychom milovali i své nepřátele, to přece normálním světským způsobem nelze ani pochopit, natož splnit. Jestli je něco opravdu z NEBE a ne ze ZEMĚ, tak je to určitě právě tato láska k nepřítelům. Proto nám Bůh poslal Ducha svého Syna, aby to v nás udělal za nás. Kdo je naplněn Duchem svatým tomu najednou porozumí.

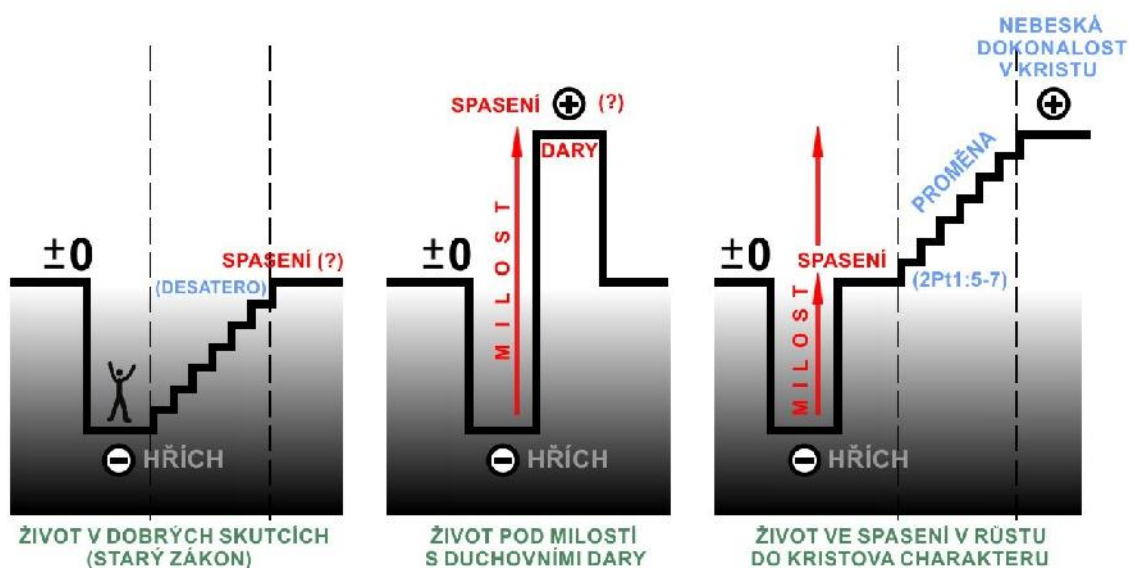
Proto také těm lidem, kteří zatím nejsou sto tyto paradoxy pochopit a přijmout, dává Bůh tu možnost být pod **milostí**. I sama **milost** má totiž paradoxní charakter, protože je ze své definice principiálně nespravedlivá. Bůh nám dává dary, které si nezasloužíme, především dar spasení. **Milost** je našťastí paradoxem, který je emocionálně lidsky (pozemsky) přijatelný i bez zjevení či náročných intelektuálních úvah. Máme tedy tu **milost** nerozumět paradoxu **milosti** a přitom v něm právě díky této **milosti** být a zůstat.

Paradoxy autentického života v Kristově identitě jsou však přeci jen o něco náročnější, než prostý paradox milosti. K pochopení nám dopomůže prajednoduchá logika první věty Bible a od ní odvislá dvoupatrová struktura všech živých tvorů ve stvoření. Na housence, kukle a motýlu nám Bůh velmi názorně ukazuje, co je to být v Adamovi, co je to zemřít sám sobě a co je to nové narození v Kristu a jak výraznou proměnu to představuje.

Třetí skupina křesťanů si začíná výrazně uvědomovat, že bez této vnitřní proměny nebude vstup do Božích příbytků v NEBI vlastně vůbec možný. Je třeba nezapomínat na to, že tato proměna není naše, ale Boží, a že v plnosti proběhne až v NEBI. Nejde již o proměnu pod morálním apelem HRÍCHU, jejím důvodem tedy není od začátku až do konce jen a jen naše hříšnost, ale i první věta Bible, tedy výrazný rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ.

Z mínusu do nuly a z nuly do plusu

Východiskem (startovní čarou) pro tuto PROMĚNU proto už nemůže být náš HRÍCH, ale pouze a jedině stav SPASENÍ skrze MILOST.

Proces PROMĚNY se již netýká jen přechodu **z mínusu do nuly**, to by bylo málo, je též přechodem **z nuly do plusu** ve vyšším patře. Toto vyšší patro však není jen morálním plusem, ale novým životem z nadpřirozených zdrojů v celém způsobu života.

Motýl není mravně polepšenou housenkou.

Housenka zcela přirozeně a radostně umírá svému způsobu života, aby mohla žít v nové formě na vyšší úrovni. Tato nová logika ne jen, že ruší zdánlivou nelogičnost paradoxu „života ve smrti“ a činí ho srozumitelnějším i radostnějším, ale mění i pohled na rozměr HŘÍCHU a MILOSTI a dokonce i na Boha samotného v jeho pohledu na člověka.

MILOST nás totiž stále principiálně vede k vědomí HŘÍCHU, dokud člověk nezhřešil, nepotřeboval MILOST, alespoň v tom smyslu Božího slitování se nad hříšníkem, záleží na výkladu pojmu „milost“. (Na obr. červená šipka milosti pokračuje dál i v jistotě spasení.)

Podobně jako MILOST nezrušila platnost ZÁKONA, tak ani autentický ŽIVOT v Ježíši Kristu neruší platnost MILOSTI dané kvůli HŘÍCHU, neboť bez ní by nebyl možný.

MILOST nás již NEosvobozuje od nutnosti této PROMĚNY z pozemšťana v nebešťana, tak jako nás před tím osvobodila od plnění ZÁKONA, ale **umožňuje a poskytuje ji**.

MILOST nás může okamžitě zbavit některých postojů a rázem proměnit priority života, ale KRISTŮV CHARAKTER nelze získat zázrakem, nebo charismaticky vzkládáním rukou. Do něj je třeba postupně ve spolupráci s Kristem vrústat, ale i k tomu je třeba MILOSTI.

Je nám dána ta MILOST, že se můžeme zúčastnit tohoto procesu PROMĚNY tak, jako bychom vůbec nikdy nezhřešili, i když jsme si stále vědomi toho, že denně dál hřešíme.

MILOST sama i vděčnost za ni Bohu Otci i Pánu Ježíši Kristu trvá.

HLAVNÍ MYŠLENKY TĚTO KAPITOLY:

Pojem „život“ zahrnuje dva různé jevy (fenomény):

Za prvé hmotný – **život v prostoru** jako biologická „živost“ těla
a za druhé nehmotný – **život v čase** jako „žití“ v autentickém prožívání

“Současná postmoderní doba se soustřeďuje převážně na oblast „sebeprožívání“, s důrazem na intenzitu okamžitých emocionálních a často i mystických prožitků.

Pro postmoderního člověka je pravda jen to, co se mu v životě stane
a ne to, o čem se ho někdo snaží přesvědčit. Pravda je událost.

**Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.
Jan 1:17**

Postmoderní **umění** chápe dnešek jako zpřítoměnou budoucnost minulé modernosti.

Utopické **iluze** moderní avangardy jsou nahrazovány **rituálem** autentických událostí.

Minulost zklamala současného postmoderního člověka
ve všech nabídkách lepších budoucností, které již dávno měly nastat.

Rýsují se tři polohy duchovní identity:

život podle skutků – housenka – pozemský level
život pod milostí – kukla – level proměny
a život v Kristově identitě – motýl – nebeský level

Autentický život v Kristu je životem v paradoxech

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Gal. 2:20

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol. 3:3

Jak ale žít svou vlastní smrt, nebo jak zemřít sám sobě, když stále žiju?

Milost je principiálně nespravedlivá.

(viz. Mat 20:1-16 Podobenství o dělnících na vinici)

Milost je tedy také paradoxem, který je ovšem emocionálně lidsky přijatelný i bez náročných intelektuálních úvah.

Máme tedy tu **milost** NErozumět paradoxu **milosti** a přitom v něm právě díky této **milosti** být a zůstat.

Původní PROMĚNA se netýká jen přechodu **z mínusu do nuly**, to by bylo málo, ale i přechodu **z nuly do plusu** do vyššího patra existence.

Toto vyšší patro se tudíž netýká jen morálky, ale též nadpřirozené přirozenosti.

Podobně jako MILOST nezrušila platnost ZÁKONA, tak ani autentický ŽIVOT v Kristu neruší platnost MILOSTI dané kvůli HŘÍCHU, neboť bez ní by tento autentický ŽIVOT nebyl možný.